

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Una nova Setmana Santa

La festivitat del Diumenge de Rams ens anuncia el començament de la Setmana Santa, dies que els cristians dediquem a commemorar els misteris de la Redempció del llinatge humà, per Crist nostre Senyor, que va morir en l'arbre de la creu, al Gòlgota o Calvari.

Aquest diumenge, quan la multitud es reuneixi davant les portes dels temples amb les seves palmes i els seus rams, haurem entrat ja en el pòrtic de la Setmana Santa, que ens evoca la Passió i Mort del Senyor.

Dues cares ben distintes d'una mateixa moneda: entrada triomfal a Jerusalem i crucifixió. Lloances i insults. Convé recordar-ho i meditar-ho, perquè tra-

guem d'aquesta lliçó abundants i profitosos fruits, per al bé espiritual i el bé de les ànimes.

Temps enrere tot el país vivia amb emoció les commemoracions dels dies sants. Tancaven les seves portes els locals d'espectacles, les emissores de ràdio programaven música clàssica o sermons com el de les «Set Paraules»... Els temps han canviat, i els cristians hem de fer un esforç extra per viure amb recolliment emmig de molts que celebren unes meres «vacances de primavera». L'assistència als oficis litúrgics, el respecte al silenci i a la pregària aquests dies —com davant el Santíssim la nit del Dijous Sant— i la participació en actes de pietat popular ens hi ajudaran.

Diumenge de Rams | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda; per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (Salm 21)

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant a captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (21,1-11)

Quan eren prop de Jerusalem, arribaren a Betfagué, a la muntanya de les Oliveres. Allà Jesús envià dos deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i trobareu tot seguit una somera fermada, amb el seu pollí. Deslligueu-la i porteu-me'ls. Si algú us deia res, responeu-li que el Senyor els ha de menester, però els tornarà de seguida.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «Digueu a la ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí, fill d'un animal de càrrega.» Els deixebles hi anaren, feren el que Jesús els havia manat, portaren la somera i el pollí, els guarniren amb els seus mantells, i ell hi pujà. Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatificar el terra i la gent que anava al davant i la que el seguia cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel.»

Entrar | Mn. Marc Majà i Guiu

La paraula «entrar» ens és una bona guia per a la celebració del diumenge de Rams. Així ho escoltem ja en la monició inicial de la benedicció dels rams: «recordant amb fe i devoció aquesta *entrada* salvadora, seguim el Senyor, a fi que, fets, per la gràcia, participants de la creu, participem també de la resurrecció i de la vida».

Jesús *entra* a Jerusalem. Després de mesos i mesos, anant per tot el país dels jueus, anunciant el Regne, guarint els malalts i alliberant els oprimits pel mal, Jesús entra a la ciutat santa. La ciutat on hi ha el Temple, la ciutat vers on el poble jueu és cridat a pelegrinar. I ho fa en unes dates ben assenyalades: la celebració de la Pasqua, la principal festa jueva, la celebració de l'allibe-

rament de l'esclavatge d'Egipte. Acompanyem-lo.

Amb Jesús, nosaltres *entrem* en la Setmana Santa. Comença el compte enrere en la vida del Mestre. Una setmana en què s'entrellaçaran els crits d'eufòria per la seva arribada, les discussions al Temple, la traïció, el sopar pasqual, la pregària a l'hort de les Oliveres, l'arrest, l'abandó, el fals judici nocturn, la condemna, la tortura, la creu, la mort... i la resurrecció. Disposem-nos-hi.

I amb la Setmana Santa, Jesús vol entrar dins nostre. Si ell entra avui a la ciutat, si ell abraça la voluntat del Pare, és per poder acostar-se a cada un dels homes i dones. Jesús entra a Jerusalem perquè vol entrar dins nostre. Acolim-lo.

La creu de Crist, paraula de misericòrdia | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Disposar-nos a viure intensament la Setmana Santa cristiana significa posar la mirada en Jesús, mort i ressuscitat, sabent que en aquest esdeveniment hi ha la resposta als interrogants més pregons del cor humà. Jesús clavat a la creu i ressuscitat el tercer dia no és un esdeveniment a tall d'espectacle del qual som uns mers espectador. Tampoc no n'hi ha prou amb una mirada merament sentimental. La mort de Crist en la creu és un esdeveniment davant el qual no cap la indiferència. El qui realment es para a mirar Crist crucificat no podrà restar indiferent. O bé naixerà en ell el rebuig, perquè s'hi veu la negació de la realitat humana, o bé troba en Crist crucificat la plenitud de sentit.

I és que Jesús mort en creu és la plenitud de la revelació de Déu. La paraula més clara de l'amor de Déu a favor dels homes té en el rostre de Jesús crucificat la seva màxima expressió. És la paraula més clara, però també, al mateix temps, és la paraula més amagada. Solament la pot trobar el qui amb humilitat obre el cor a la llum de la gràcia de Déu. Però no hi ha cap altra paraula de Déu definitiva. Tota altra paraula de manifestació de Déu adquireix el seu ple sentit en Crist mort i ressuscitat. Sense aquesta manifestació de sobreabundància d'amor misericordiós de Déu no hi ha llum plena. Sense la creu de Crist no hi ha comprensió del misteri de Déu, ni del misteri de l'home.

La creu de Crist parla al cor de l'home. Els anhels

més profunds que hi ha en el seu cor troben resposta. Però també la misèria que hi ha en el nostre cor troba en la creu la seva resposta. Crist crucificat parla al cor de totes i cada una de les persones. La creu de Crist té un diàleg personal amb cada persona. El desig d'amor i de veritat es troben amb Crist. El pecat i la misèria del nostre cor troben en la mort de Crist l'amor capaç d'alliberar, de salvar. Ens deia el papa Francesc: «Jesús carrega damunt seu el mal, la brutícia, el pecat del món –també el nostre, el de tots nosaltres–, i el renta, el renta amb la seva sang, amb la misericòrdia, amb l'amor de Déu.»

Viure amb veritat la Setmana Santa significa obrir els ulls a Crist sofrent i morint en la creu, acompanyar-lo amb la mirada de fe i d'amor, per poder participar de la seva vida, morint al pecat i vivint la salvació, sempre nova en el cor del qui creu en ell. Però també acompanyar Jesús sofrent i morint ens demana obrir els ulls per veure les necessitats que hi ha en el nostre entorn. En cada persona que sofreix és present Jesús, sofrint amb ella, transformant el seu sofriment en vida, en redempció. La misericòrdia que brolla de la creu de Crist és per a tota la humanitat. Cada cristià ha de ser portador d'aquesta misericòrdia a les persones ferides que troba en el seu camí. En el nostre món hi ha molt sofriment; hi ha, per tant, molta necessitat de misericòrdia. El cristià ha de ser portador de la misericòrdia que brolla de la creu de Crist, amb la paraula i els fets de consol, d'amistat, d'ajut, de comprensió, d'evangelització.

Agenda litúrgica de la setmana

13 ■ Diumenge de Rams / Cicle

A. Sant Hermenegild, màrtir (†585).

Sant Martí I, papa i màrtir (†655).

Lectures: Processó: Mateu 21,1-11.

Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Mateu 26,14 – 27,66

Litúrgia de les hores: Setmana II

14 ■ Dilluns Sant. Sant Tiburci (†288) i Valerià (†260), màrtirs

Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

15 ■ Dimarts Sant. Sant Abbó, bisbe

Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38

16 ■ Dimecres Sant. Santa Engrà-

cia, màrtir (†303). Santa Bernadeta, verge (1844-1879).

Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

17 □ DIJOUS SANT. Sant Anicet, papa (155-166). Sant Esteve Harding, abat (1020-1134).

Lectures: Missa de la Cena del Senyor: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

18 ■ DIVENDRES SANT. Sant Perfecte, màrtir (†850).

Lectures: Celebració de la Passió del Senyor: Isaïes 52,13 – 53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 /

Joan 18,1 – 19,42

19 ■ DISSABTE SANT. Sant Viceng de Cotlliure, màrtir (†291)

Lectures: No hi celebració

20 □ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor / Cicle A.

Sant Sulpici, màrtir (?). Sant Adjutori, monjo (1069-1131).

Lectures: Vetlla: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Mateu 28,1-10. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9. Per a la missa vespertina, l'evangeli pot ser: Lluc 24,13-35

Us adorem, Senyor, i us beneïm, perquè amb la vostra santa creu heu redimit el món

Oferiment

Disposeu-me, Senyor, a recórrer pas per pas el vostre camí cap a la creu. Us dono gràcies per la vida que m'heu donat lliurant-vos vós a la mort. I us demano que em doneu el vostre perdó, la vostra misericòrdia, la vostra força, el vostre amor, perquè aprengui la fidelitat al vostre amor, perquè aprengui la fidelitat al vostre evangeli.

Primera estació: Jesús es condemna a mort

Senyor, vós sou condemnat a mort perquè en cap moment no heu deixat de ser fidel a la vostra missió. En cap moment no heu deixat d'anunciar l'amor del Pare, de treballar per la germanor entre els homes, de posar-ho tot al servei de l'home. Vós heu dit que aquestes eren les úniques coses importants, i per això us condemnen. Ensenyeu-me també a mi a posar tota la meua vida al servei de l'amor que ens heu ensenyat.

Segona estació: Jesús es carrega la creu

Senyor, ensenyeu-me a seguir-vos en el vostre camí. Ensenyeu-me a sortir de la mandra, del tancament, de l'afany de seguretat. Ensenyeu-me a caminar al costat dels altres homes, com vós hi heu caminat, encara que això a vegades em costi i em compliqui la vida. Vós aneu al davant, amb la vostra creu. No deixeu que jo em quedi assegut, mirant-vos i proud. Feu-me caminar.

Tercera estació: Jesús cau per primera vegada

Senyor, amb la vostra caiguda us heu acostat a tots els qui cauen en el camí de la vida, per ajudar-los a alçar-se. Us heu acostat, sobretot, als qui cauen en la desesperació, en la bogeria de la violència, en l'afany de plaer o de domini al preu que sigui, en la droga, en la delinqüència que no té sortida, en la misèria. Senyor, ajudeu-los! Senyor, feu que jo també em senti responsable de la vostra actuació.

Quarta estació: Jesús troba la seva mare, Maria

Senyor: Maria, la vostra mare, us ha sortit a l'encontre. Entre la gentada, li heu vist els ulls i us heu sentit profundament acompanyat per ella. Feu que la seva mirada acompanyi tots els qui se senten cansats. Feu que la seva mirada m'acompanyi a mi també.

Cinquena estació: el Cirineu ajuda Jesús a portar la creu

Senyor, aquell home que venia del camp, i que segurament no us coneixia, us ha ajudat a portar la creu. Ell no era gens conscient del que significava la seva ajuda; potser, fins i tot, ho va fer de mala gana. Però, Senyor, ell us va ajudar. Gràcies, Senyor, per tanta gent que ajuda els altres, per tanta gent que treballa al servei de tot allò que és justícia, amor, solidaritat. Gràcies, Senyor, per la gent que fins i tot ha donat la vida al servei dels altres. Beneïu-los, Senyor.

Sisena estació: la Verònica eixuga el rostre de Jesús

Senyor, la Verònica va tenir pietat de vós i us va mostrar la seva estimació. Ella és ara un model per a tots els qui volen acostar-se a vós. Ensenyeu-me a no pensar només en les meves preocupacions —grans o petites—, ensenyeu-me a estar atent als altres i a pensar en ells. Ensenyeu-me a transmetre goig i esperança.

Setena estació: Jesús cau per segona vegada

Cada caiguda vostra en el camí, sota el pes de la creu, em fa adonar de quant de mal i quant de pecat s'ha anat apilant al llarg de la nostra història d'homes. I em fa pensar que jo també contribueixo a aquest mal i a aquest pecat. Senyor, ajudeu-me a reconèixer el meu pecat, ajudeu-me a sentir el mal que faig, a vós i als germans, amb les meves infidelitats i mandres.

Passió de Cervera

Vuitena estació: Jesús exhorta les dones de Jerusalem.

Les dones aquelles s'han acostat a consolar Jesús. Jesús, però, les ha convidades a plorar més aviat pel món, per un món on hi ha tanta injustícia, opressió, insolidaritat. Un món on hi ha rics cada cop més rics i pobres cada cop més pobres. Un món on els països poderosos ho utilitzen tot, sense misericòrdia, per a manetnir el seu domini. Un món on la fam on s'acaba perquè els qui podrien fer-la acabar no volen. Un món que continua condemnant Jesús a mort. Senyor, ensenyeu-me a mirar aquest món. Ensenyeu-me a pregar per aquest món.

Novena estació: Jesús cau per tercera vegada

Senyor, el camí se us ha fet pesat, molt pesat i dur. No heu pogut més, i novament caieu a terra. Com el vostre, també es pesat i dur el camí de molts homes i dones que no són pas gaire lluny de mi: els qui estan marcats per la malaltia, els qui viuen la incertesa i l'angoixa de la manca de feina, els qui se senten sols, els qui pateixen la desunió i el trencament dins la pròpia família... Senyor, recordeu-vos de tots ells. I feu que trobin en mi i en els altres cristians l'ajuda que necessiten.

Desena estació: Jesús es despullat dels seus vestits
Vós ho heu donat tot, Senyor. Us ho han pres tot, us heu quedat sense res. A vegades jo també, Senyor, em sento una mica com vós: molt pobre, molt sol, amb molts pocs llocs on agafar-me. Senyor, en aquests moments de despullament, feu-me sentir a prop vostre. Feu que compregui que la meva pobresa és germana de la vostra. Feu que senti el goig de poder-vos acompanyar.

Onzena estació: Jesús és clavat en creu

Senyor, ha arribat la vostra hora. Ha arribat el final del

camí, l'hora del sacrifici definitiu. La vostra fidelitat al Pare, la vostra fidelitat als homes, us ha dut fins aquí. Senyor, gràcies pel vostre amor.

Dotzena estació: Jesús mor en creu

Senyor nostre Jesucrist, vós no heu vacil·lat de lliurar-vos a les mans dels botxins i de patir el suplici de la creu per nosaltres. La vostra creu és lluminosa. La vostra creu és font de gràcia i vida que brolla per a tots els homes. Senyor, que tots els homes rebin la salvació que neix de la vostra creu.

Tretzena estació: Jesús, mort, és davallat de la creu
Senyor, davant el vostre cos davallat de la creu us demano que, quan m'arribi l'hora de la mort, sàpiga rebre-la amb fe i amb confiança. Senyor, quan m'arribi l'hora de la mort, rebeu-me en el vostre Regne.

Catorzena estació: Jesús és posat en el sepulcre, en l'esperança de la resurrecció

Davant el sepulcre de Jesús, l'Església vetlla, la humanitat vetlla. Davant el sepulcre de Jesús, hi ha un gran silenci a la terra. Senyor, ara recordem les vostres paraules: «Si el gra de blat que cau a la terra no mor, resta ell tots sol; en canvi, si mor, dóna molt de fruit.» Senyor, en silenci, davant el vostre sepulcre, vetllem aplegats per la fe i l'esperança. Perquè creiem que el gra de blat colgat a terra donarà fruit. Perquè creiem que l'amor —el vostre amor— serà sempre més fort que el mal i la mort. Perquè creiem que vós, ressuscitat d'entre els morts, aneu al davant del vostre poble, aquest poble d'homes i dones salvats, cridats a ser testimonis de la gran notícia de la vostra salvació.

(Extret del Manual de l'Adoració Nocturna)

El jove igualadí Salvador Batet serà ordenat diaca al monestir de Poblet el Dilluns de Pasqua

El pròxim Dilluns de Pasqua, 21 d'abril, al monestir de Santa Maria de Poblet, a les deu del matí, Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, durant la missa conventual, ordenarà de diaques l'igualadí fra Salvador Batet Candela i un altre monjo company seu, fra Octavi Vilà, natural de Tarragona, de trenta-un i cinquanta-dos anys, respectivament.

El ritu d'ordenació començarà després de la proclamació de l'evangeli i culminarà amb la imposició de mans i la pregària del bisbe. Un cop ordenats, se'ls imposarà l'estola en la forma diaconal i la dalmàtica, vestidura litúrgica pròpia dels diaques. Després el bisbe i els altres diaques presents donaran l'òscul de pau als novells diaques.

La paraula diaca prové del grec *diákonos* i vol dir servidor. La funció del diaca és la del servei, i concretament assistir els preveres a l'altar. El diaca pot predicar en nom de l'Església, també pot administrar alguns sacraments, com el baptisme i el matrimoni.

Des del vessant monàstic el diaconat és vist, sobretot, com un servei a la comunitat. El pare abat és qui per iniciativa pròpia el proposa a qui creu oportú i compleix els requisits necessaris que demana l'Església. Cal tenir present que la vocació específica del monjo es concreta en la seva professió solemne, vivint com a monjo, és a dir, com a buscador de Déu. L'ordenació diaconal i presbiteral són enteses més com un servei a la comunitat a l'hora de realitzar el culte litúrgic de

l'Església, per a poder celebrar bàsicament l'eucaristia i també celebrar el sacrament de la reconciliació.

Perfil del nou diaca

Salvador Batet nasqué el 20 d'agost de 1982. Fou alumne del col·legi Monalco. Fou batejat i rebé la primera comunió i la confirmació a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, on durant molts anys ha estat col·laborador, servint l'altar sempre a costat de Mn. Jaume Serra.

Va entrar al monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet el 23 de febrer del 2003, el 20 d'agost del mateix any vestí l'hàbit de novici, el 20 d'agost de l'any següent féu la professió temporal, i la solemne el 20 d'agost del 2008.

Ha realitzat els estudis eclesíastics a la Facultat de Teologia de Catalunya, des del mateix monestir i presencialment a la dita facultat. En la seva etapa formativa també a cursat un trienni de Formació Monàstica al Col·legi de Sant Bernat de Roma. Actualment és responsable del taller d'enquadernació de llibres del monestir.

Breus

► **Pastoral de la Salut.** Dissabte, dia 26 d'abril, de les 10 a les 13 hores del matí, Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut, al Casal de l'Església de Manresa, dirigida per Mn. Joan Mir, consiliari de la Delegació de Pastoral de la Salut, sobre el tema: «Fe i caritat».

► Horaris de Setmana Santa a la Catedral

Dia 17 d'abril. Dijous Sant:

Missa vespertina de la Cena del Senyor, a 2/4 de 8 del vespre. De 10 a 11 del vespre: Vetlla de pregària

Dia 18 d'abril: Divendres de la Passió del Senyor:

Via crucis a les 10 del matí.

Ofici de lectura i Laudes, a 2/4 de 12 del matí (Presidirà el senyor bisbe)

— Acció litúrgica de la Mort del Senyor a les 5 de la tarda.

Dia 19 d'abril. Dissabte de la sepultura del Senyor:

— Ofici de lectura i Laudes, a 2/4 de 12 del matí.

VETLLA PASQUAL, a 2/4 d'11 del vespre.

Dia 20 d'abril. Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor:

Misses a les 10 del matí i a 2/4 de 12 del matí (Presidirà el senyor bisbe).

Dimarts Sant dia 15: Jornada Sacerdotal i consagració dels sants olis

La Missa Crismal és la celebració que presideix el senyor bisbe i és concelebrada pels preveres de la diòcesi. En aquesta eucaristia, commemorativa de la institució del sagrament de l'Orde Sacerdotal, els preveres renoven cada any les seves promeses. Al final es consagra el sant crisma i es beneeixen els restants olis (catecúmens i malalts).

Programa

A les 11: Celebració de la missa crismal a la catedral.

A les 14: Al Seminari Diocesà, dinar de germanor i homenatge als preveres que enguany celebren les nocces de platí, les nocces d'or, les nocces d'argent i el primer any de presbiterat.

Aquests seran els sacerdots homenatjats enguany:

Nocces de platí sacerdotals (1938-2013/2014): Mn. Josep Rovira Tenas (ordenat prevere el 23 d'octubre de 1938).

Nocces d'or sacerdotals (1964-2014): Mn. Amat Berenguer Ubach, Mn. Marcel·lí Carreras Oliveras, Mn. Joan Casas Griera, Mn. Manuel Cornellà Miralpeix, Mn. Josep Escós Sarsanedas (ordenats preveres el 30 d'agost); Mn. Joan Ripoll Rovira, Mn. Pere Soldevila Plans i Mn. Manel Torrents Fiter (ordenats preveres el 18 de desembre).

Nocces d'argents sacerdotals (1989-2014): Mn. Jaume Seguranyes Alibés (ordenat prevere el 24 de juny) i Mn. Francesc Chía Segura (ordenat prevere el 23 de desembre).

Primer any de presbiterat: Mn. Eduard Flores Serradell (ordenat prevere el 20 d'octubre).

El bisbe Romà en la seva carta d'invitació d'enguany recorda al clergat diocesà que «certament, el temps ens desgasta i que les vivències positives i negatives es van acumulant en el nostre cor. Però també és cert que la presència sempre nova de Crist en els misteris cristians i en la comunió fraterna fa possible la realitat de la renovació profunda del cor, allunyant-nos de la tristesa i portant-nos a l'alegria de la comunió fraternal».

Jornada de vocacions nadiues 2014

El pròxim 27 d'abril es celebra a Espanya la Jornada de Vocacions Nadiues coincidint amb la canonització dels Papes Joan XXIII i Joan Pau II.

La jornada de Vocacions Nadiues d'aquest any vol remarcar que no hi ha missió sense missioners.

Els missioners són imprescindibles perquè el mandat de predicar l'evangeli a tot el món, donat per Jesús, es faci realitat.

El Senyor crida també a les Esglésies noves, on el

recent anunci de l'evangeli ha començat a donar els seus fruits.

Centenars de joves en els territoris de missió han escoltat aquesta crida a la vida sacerdotal o religiosa i han seguit l'exemple dels missioners.

El lema de la jornada d'aquest any subratlla aquesta realitat que va ser també la de Joan XXIII i Joan Pau II. Des de la crida al sacerdoci que el Senyor els va fer essent joves va fer petjada en el camí que els conduiria a ser successors de Pere en l'Església. Canonitzats provincialment el mateix dia en què se celebrà la Jornada de Vocacions Nadiues, es converteixen per nosaltres en intercessors per demanar vocacions natives i model de missioners.

A la vora del foc | Al·leluia, Jordi, Al·leluia! | Climent Forner.....

Una de les morts que més m'han colpit darrerament és la de Mn. Jordi Mas i Antó, esdevinguda el dia 29 de desembre. Ja fa tres mesos llargs, i encara no me n'he refet. Ni me'n refaré mai més, amics com érem de tota la vida, gairebé germans bessons (ens portàvem un any i mig de diferència, ell nascut en 1929 i jo en 1927). «Si cada mort d'amic és una mica / de mort de mi, quants cops m'he mort, digueu?»

Ens vam conèixer l'octubre de 1940 en ingressar al Seminari de Solsona formant part del mateix curs, el més nombrós de la postguerra. I només va caldre que m'expliqués el martiri del seu pare (27 de juliol de 1936), assassinat en un revolt de la carretera Viver-Navàs, per sempre més conegut com «el revolt del senyor Mas» —primer mestre navassenc i aleshores secretari del municipi de Viver i Serrateix—, per a combregar amb les seves intimitats més íntimes i travar una amistat perdurable, única. Si la seva mare es deia Dolors, o Lola, la meva també, com se'n deia la d'un altre dels meus grans amics. Quines casualitats!

Parlava de germans bessons, sí. Amb el Jordi ho fórem en tot: humanitat, fe, sacerdoci, pàtria, poesia, música... Quan cantàrem la primera missa l'any 1952, ell, encara diaca, predicà en la meua i jo en la seva. Quan jo ja «pasturava neus dalt la muntanya» (Castellar de n'Hug) després d'haver exercit el ministeri a Bellpuig i a Tàrraga, ell, després d'haver-ho fet igualment a Casserres i a Cervera, se'n va a

Roma i a Jerusalem a estudiar teologia i sagrada escriptura, i, quan torna a casa, ve a parar a Cal Vidal, parròquia de l'arxiprestat de Navàs, el seu poble natal que jo vaig atendre durant una trentena d'anys. Entre 1962-1969 és a Solsona, on ensenya teologia al Seminari, dirigeix durant un temps aquest Full Diocesà i l'any 1968, ocupant la poltrona lectoral, es converteix en el destinatari de la meua «Carta a l'amic canonge». L'any sobre se'n va a Barcelona: fa classes a la Facultat de Teologia, al Centre d'Estudis Pastorals i a l'Institut de Teologia. I, finalment, entra al Servei de Música de la Generalitat de Catalunya fins a jubilar-se. De bon bibliista, especialitzat sobretot en el llibre del Gènesi, i molt estimat com a professor, esdevé musicòleg de primera traduint al català un munt de literats europeus amb vista a programes de concerts musicals. No renunciaria mai a ser poeta (que n'era fins al moll de l'os, com també n'era el seu nebot Jordi Enjuanes-Mas, traspasat prematurament), però fins molt tard (1999) no tindria el goig de veure aplegats en un petit volum tots els seus poemes, «La més alta presència» (amb referència, sens dubte, al seu pare màrtir).

Jordi, no t'has mort o jo m'he mort amb tu després de la teua llarga i penosa agonia compartida per mi tant com he pogut i sabut. Com sigui, ara com mai vivim en comunió d'amor gràcies a Jesús, el Senyor Ressuscitat. Avui, encara que només siguem litúrgicament a Rams, ja m'avanço al Diumenge de Pasqua, cantant a llàgrima viva: Al·leluia, Jordi, al·leluia!

Llibres | *El Kerigma en las chabolas con los pobres* |

Kiko Argüello

La impactant història de l'iniciador del Camí Neocatecumenal, el pintor Kiko Argüello, que en la seva joventut, malgrat l'èxit de les seves obres, no troba raons per a viure i, a punt de suïcidar-se, descobreix en el profund del seu ésser l'existència de Déu. Mogut per l'Esperit, se'n va anar a viure amb els més pobres als suburbis de Madrid, on predica el Kerigma, la mort i resurrecció de Jesucrist, que els primers cristians anunciaven per a la conversió i salvació de cada home. El Kerigma, un anunci que dona algunes de les claus —a través de l'antropologia cristiana— de la situació social que es viu en l'actualitat.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60